



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conversio Peccatoris, Seu Modus quo Peccator communiter resurgit ad justitiam.

Lefelon, Antoine

Bruxellis, 1675

§. 6. Concluditur Dei gratiam praecipuè à peccatoribus debere implorari.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9433

ne 6. Justificatis impossibilia non præcipi, quia Deus jubendo monet facere, quod possis, & petere quod non possis, & adjuvat ut possis: in ejus enim bonitate præparatum nobis auxilium est, quod nemini debite & ut oportet petenti denegatur. Hinc S. Leo Deum inducit momentem: *Me diligite & ab iis, quæ mihi displicent, abstinete: facite quod amo, amate quod facio. Et cum videtur esse difficile quod jubeo, ad jubentem accurrite: ut unde datur præceptum, præstetur auxilium. Non negabo opem, qui tribui voluntatem.* Hoc Ecclesia observat, dum ex Christi Magisterio non solum ab incipientibus, sed & à provec-tissimis hujus vitæ sanctis, indies Deo supplicatur & dicitur: *Et ne nos inducas in tentationem.*

*Ser. 9. de
Iejun. 7.
mens.*

§. V. I.

Concluditur Dei gratiam præcipuè à peccatoribus debere implorari.

PLacet huic Authori, quod ultrò offertur, non opus esse instanter petere. Ecce quæ justis & sanctis etiam pro necessario adjutorio opus fit orationis instantia: *Magnas preces requirit Innocentius, in omnibus actibus, causis, cogitationibus.*

bus, motibus: Deum orandum, dicit ex ipso
 Cælestinus: *Adjutorium Dei semper implo-*
randum decernit Synodus Arausiana; *denique*
 ut non inducatur in tentationem,
 indies quaquà patet per totum orbem
 Catholica precatur Ecclesia. Quid po-
 stulat, nisi necessarium sibi ut in tenta-
 tionem non inducatur, hoc est, ut ten-
 tationi non succumbat divinum adjuto-
 rium. Hoc si jam ultrò eis oblatum ad-
 esset non instanter petendum foret, sed
illi dumtaxat consentiendum. Ejusmodi si
 sanctorum sit & justorum conditio, quæ
 erit impiorum? certè longè inferior ho-
 rum causa est. Justi enim viva membra
 corporis Christi spiritu ejus vivificata co-
 piofioris & uberioris gratiæ juxta ordina-
 rium capitis influxum fiunt participes,
 ac de ejus plenitudine accipiunt: pecca-
 tores verò aut membra non sunt aut mor-
 tua. Illos Deus non deserit nisi desertus,
 ab his jam desertus est. Illi seipfos re-
 gendos subdunt, hi propriâ voluntate
 delectati ipsum dedignantur habere re-
 ctorem. Illi ab omni mortifero affectu
 liberi, occurrentibus concupiscentiæ suæ
 illecebris minus operosè resistunt; hi
 vincentibus & vincientibus cupiditati-
 bus implicati, difficillimè ab earum satu-
 randis

randis

*Ser. de trip.
miser.*

randis desideriiis recedunt, & non nisi in brachio forti, ut ait D. Bernardus, susceptum semel peccati jugum abjiciunt, & tamen ut in suscepto proposito perseverent justi, opus est in eos *magnis precibus implorata gratia descendat*. Quamò magis hæc orationis instantia peccatoribus necessaria est, ut à peccatis resurgant & cupiditatum suarum compedes disrumpentes debitè se ad Deum convertant?

§. VII.

Obiectio quædam Authoris Appendicis non ferenda.

Sed objicit num. 246. Appendicis Auctor: Et ad has preces Dei gratiã opus esse, ac per hoc alias preces pro ista gratia adhibendas, & sic procedi in infinitum.

Miror si hæc seriò opponat: quid enim? an ut vitiosus in infinitum vite-
tur progressus gratiam Dei putat non esse à nobis implorandam? sed jam contradicit citatis Pontificibus & Conciliis, imo universæ Catholicæ Ecclesiæ indies tam sæpè deprecanti, in tentationem non induci. Quin & ipsi sacre Scripturæ toties
oratio